

РЕШЕНИЕ

№ 8205

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 15.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3467** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал .4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 14110 от 10.04.2023 г., подадена от Т. А. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 5, ап. 13, чрез адв. М. Й., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 825/08.03.2023 г., издадена от полицейски орган – мл. автоконтрольор 02 група, 01 сектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която, на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ ЗДвП, на жалбоподателя е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до изясняване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца“.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че не са налице предпоставките за прилагане на ПАМ от този вид, както и че при издаването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Изразено е искане за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощен процесуален представител. Иска жалбата да бъде уважена по изложените в нея съображения.

Ответникът – мл. автоконтрольор 02 група, 01 сектор в О“ПП“ при СДВР, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което жалбата е изпратена до съда е направено възражение за прекомерност на претендираните от

жалбоподателя разноски.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, на законосъобразността на оспорената заповед, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 825/08.03.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор 02 група, 01 сектор в О“ПП“ – СДВР Е. Л. на жалбоподателя Т. А. В. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца. С акт за установяване на административно нарушение № GA 902414/08.03.2023 г. е констатирано че на 08.03.2023 г., около 01.50 часа в [населено място], по бул. Л. шосе, с посока на движение от ул. В. Л. към ул. Околовръстен път, жалбоподателят е управлявал лек автомобил М. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Ю. Й., като при извършена проверка от полицейски органи, същият е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с DRUG TEST 5000 с номер АРПК 0013. На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 113616 Като доказателства са били иззети свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК], контролен талон № [ЕГН]. Изготвено е сведение от Т. В., в което същият собственоръчно записал, че на 08.03.2023 г. е бил спрян от полиция и отказва да бъде тестван за употребата на наркотици. Заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е връчена на жалбоподателя лично на 08.03.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена до Административен съд София – град чрез отдел „Пътна полиция“, където е входирана с вх. № УРИ433200-32804/21.03.2023 г. С оглед датата на връчването ѝ – 08.03.2023 г. съдът намира, че жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Жалбоподателят е надлежна страна по чл. 147, ал. 1 АПК. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения.

Съгласно чл. 170, ал. 1 ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от участниците в движението, техническата изправност и обезопасяването на товарите на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни да извършват проверката по безопасен начин, осигурявайки необходимата видимост, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 ЗДвП, при извършване на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. Съгласно Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. /л.16/ на министъра на вътрешните работи, директорът на СДВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. По делото е представена Заповед № 513з-1618/26.02.2028 г. /л.17/ на директора на СДВР, с която в т.1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ са оправомощени да

прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от мл. автоконтрольор от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, който по силата на горепосочената заповед е компетентен орган да издава ЗППАМ от този вид. В тази връзка съдът намира за неоснователно възражението за липса на компетентност на издателя на заповедта.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите, посочени в разпоредбата съществени реквизити, и същата е в достатъчна степен мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Неоснователно се твърди, че в заповедта е подчертана различна хипотеза на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Видно от заповедта и направените в нея подчертавания, в конкретния случай се касае за отказ да бъде извършен тест за употреба на наркотични вещества. Действително, в заповедта, в полето за регистрационния номер на автомобила е вписан номера на СУМПС на жалбоподателя, но това следва да се приеме за техническа грешка, която по никакъв начин не накърнява правото на защита на жалбоподателя и не затруднява адресата на заповедта да разбере фактическите основания за издаването ѝ. Това е така, тъй като в съставения АУАН коректно е посочен регистрационния номер на управлявания от него автомобил. Отделно от това, видно от саморъчно написаното сведение жалбоподателят е бил наясно, че се касае за отказ да бъде изпробван за употребата на наркотични вещества и техните аналози.

В чл. 171 ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, която норма е посочена като правното основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая няма спор между страните, че водачът Т. А. В. е отказал да му бъде извършена проба за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Няма данни по делото и да е дал кръвна проба, каквито твърдения се правят в сезиращата съда жалба. Не е представен протокол от химико-токсикологично лабораторно изследване. Съдът счита, че не следва да кредитира дадените от свидетеля А. Н. К. свидетелски показания, тъй като същите са в противоречие с писмените доказателства, събрани и приети по делото, и които се намират помежду си в логическа връзка и водят до единствен извод относно фактическата обстановка. Твърдението, че жалбоподателят не е отказвал да му бъде извършена проверка се опровергава както от съставения АУАН, така и от собственооръчно написаното сведение, в което жалбоподателят е заявил, че отказва да му бъде извършена проверка за употребата на наркотични

вещества и техни анализи. От свидетелските показания не може и по убедителен начин да се установи, че жалбоподателят действително е посетил медицинско заведение и е дал кръв за изследване. Резултатите от подобно изследване не са представени, но дори и да бяха, то това не би променило установената фактическа обстановка. Резултатът от кръвното изследване ще има отношение единствено към въпроса за отговорността на жалбоподателя – дали е управлявал МПС след употребата на наркотични вещества или не. В случая правнорелевантният факт е отказът да бъде тестван с техническо средство, а не отчетения от него резултат.

При доказаност на юридическите факти обуславящи упражнената компетентност по издаване на ЗППАМ, съдът намира, че жалбата е неоснователна. Същата представлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП предпоставки. По изложените съображения административният акт е законосъобразен, като не се констатира наличието на отменителни основания по смисъла на чл. 146 АПК.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Т. А. В. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 825/08.03.2023 г., издадена от полицейски орган – мл. автоконтрольор 02 група, 01 сектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: